

JOHN SANDFORD

DOODSTRIJD

EEN MAN EN EEN VROUW WORDEN DOOD AANGETROFFEN.
BEIDEN ZIJN OPGEHANGEN EN ALLES LIJKT TE WIJZEN OP EEN LYNCHPARTIJ.

THRILLER

JOHN SANDFORD

DOODSTRIJD

EEN MAN EN EEN VROUW WORDEN DOOD AANGETROFFEN.
BEIDEN ZIJN OPGEHANGEN EN ALLES LIJKT TE WIJZEN OP EEN LYNCHPARTIJ.

THRILLER

Over het boek

Op haar ronde langs de musketrattenvallen doet een twaalfjarig meisje een gruwelijke ontdekking. In een boom hangen de stijfbevoren, naakte lichamen van een man en vrouw. De pers bestempelt deze moorden al snel als een lynchpartij met raciale motieven. De gouverneur, bang voor negatieve publiciteit, vreest voor zijn baan als deze niet snel wordt opgelost. In zijn wanhoop zoekt hij contact met Lucas Davenport.

Davenport werkt sinds kort als troubleshooter in het district Minnesota. Elke zaak die ingewikkeld

of primair is, kan rekenen op zijn aandacht en tijd. Wanneer Davenport het onderzoek start, blijkt al snel dat het raciale motief onhoudbaar is en dat hier iets veel weerzinwekkenders achter steekt...

Over de auteur

John Sandford is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef meer dan dertig thrillers in de Lucas Davenport-reeks. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood

Moordritueel

De ooggetuige

Blinde haat

Op glas ijs

De insluiper

Zieke geest

Oog om oog

Dood spoor

Verbeten strijd

Vals spel

Wurggreep

Doodstrijd

Prooi

Onder schot

Moordprofiel

Verborgen boodschap

Het duivelscontract

De duivelscode

Duivels spel

Noodsprong

Dodenwake

Het duister van de maan

Slecht geweten

In het heetst van de nacht

Vuile handen

Troebel water

Kille woede

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over
onze boeken, volg @AWBruna op
Twitter of bezoek onze Facebook-
pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford

Doodstrijd

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Naked Prey

© 2003 by John Sandford

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers,

Utrecht

ISBN 978 90 449 7284 9

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,

opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting

Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Donderdagavond, aardedonker en sneeuwvlagen. Donkere wolken zonder maan erachter.

De Buick reed de garage in en de deur begon te zakken. De grote man in de oude Jeep Cherokee deed zijn lichten uit, draaide de oprit op en pakte de riotgun van de stoel naast hem. De sneeuw knerpte onder zijn voeten toen hij uitstapte. Het waren geen vlokken die naar beneden kwamen, maar grote schilfers die prikten op zijn warme gezicht.

Hij liep de oprit op, gaf zich even helemaal bloot en bleef net voor de hoek van de garage staan, buiten het licht van de beveiligingslamp.

Jane Warr deed de zijdeur open, stapte naar buiten en keerde hem haar rug toe toen ze de deur achter zich dichtdeed.

‘Jane,’ zei hij.

Ze schrok, bracht haar hand naar haar keel, slikte een angstkreet in, draaide zich om en ging met haar rug tegen de deur staan. Ze zag de loop van de riotgun, de grote man met de baard en de nylonkous die half over zijn gezicht was getrokken, en ze krijste: ‘Hè? Wie ben je? Ga weg...’
Onsamenhangende woorden van paniek.

Hij bleef voor haar staan, richtte de riotgun op haar en zei langzaam, alsof hij het tegen een kind had: ‘Jane, dit is een riotgun. Als je schreeuwt, schiet ik je hart uit je lijf.’

Ze keek, en het was inderdaad een riotgun, met een twaalfschots pompactie, en de loop wees naar haar hart. Ze dwong zichzelf doodstil te blijven staan en dacht aan Deon in het huis. Als Deon naar buiten keek en hen zag staan... Maar Deon kon voor zichzelf zorgen. ‘Wat wil je?’ vroeg ze.

‘Joe Kelly.’

Ze stonden twee, misschien drie seconden tegenover elkaar en de

sneeuwvlokken kleurden de baard van de man wit. Toen zei ze: 'Joe is hier niet.' Er zat een spoortje assertiviteit in haar stem, want dit ging haar niet aan, de riotgun had niets met haar te maken.

'Onzin,' zei de man. Hij zwenkte de loop naar links, naar het huis. 'We gaan naar binnen, met hem praten, en hij gaat me mijn geld geven. Ik wil jou of wie dan ook geen kwaad doen, maar ik wil met Joe praten. En als jullie niet doen wat ik zeg, doe ik jullie wel kwaad, jullie allemaal.'

Hij klonk bekend, dacht ze. Was hij misschien een van de jongens uit Missouri, uit Kansas City? 'Ben jij een van de mensen uit Kansas City? Want we

zijn niet...’

‘Mond dicht,’ zei de man.

‘Opschieten, naar binnen en hou je mond dicht.’

Ze deed wat haar gezegd werd. Dit was niet de eerste keer dat ze tegenover een onaangenaam persoon met een wapen stond, zelfs niet de tweede of derde keer, maar ze was wel bezorgd. Hij had echter duidelijk gemaakt dat hij op zoek was naar Joe. Als hij zag dat Joe er niet was, zou hij wel weggaan. Hopelijk.

‘Joe is hier niet,’ zei ze terwijl ze naar het huis liep.

‘Hou je mond!’ De man ging zachter praten. ‘Eén ding heb ik in Kansas geleerd

– en ik zal die kennis met je delen – dat je als er problemen zijn, meteen de trekker overhaalt. Je probeert geen oplossing te bedenken, maar haalt gewoon de trekker over. Als Joe of Deon iets wil proberen, zijn jullie er allemaal geweest.’

‘Oké,’ zei ze, net zo zacht als hij had gepraat. Ze stond nu aan zijn kant. Er zou haar niets gebeuren, zei ze tegen zichzelf, zolang Deon geen gekke dingen deed. Maar er klopte iets niet met die snuiter. ‘Ik zal die kennis met je delen?’ Zoiets had ze een gewapende hufter nog nooit horen zeggen.

Ze liepen de treden van de achterveranda

op, kwamen in de bijkeuken en gingen door een tweede deur de keuken binnen. Geen van de deuren zat op slot. Broderick was een heel klein stadje en het had niet lang geduurd voordat ze de plaatselijke gewoonten hadden overgenomen. Toen ze de keuken doorliepen, die naar popcorn uit de magnetron en wortelschillen van een week daarvoor rook, riep Deon Cash uit de woonkamer: 'Hé!' Ze hoorden hoe hij zijn voeten op de grond zette en even later kwam hij mompelend de keuken in, een magere zwarte man van ongeveer 1,75 meter in een spijkerbroek en een sweatshirt met een indiaans motief, en met een blikje Budweiser in zijn hand.

Hij zag Warr, toen de grote man achter haar en daarna pas de riotgun. Tegen die tijd had de grote man de loop al op Cash' hoofd gericht. 'Ik zou me niet bewegen als ik jou was.'

'Rustig aan,' zei Cash, en hij zette het blikje Budweiser op het aanrecht om zijn handen vrij te hebben.

'Roep Joe.'

Cash keek hem verbaasd aan en zei: 'Joe is hier niet.'

'Roep hem,' zei de grote man. Hij had hierover nagedacht, over dat roepen.

Cash haalde zijn schouders op. 'Hé, Joe!' riep hij.

Geen reactie. Ten slotte zei de man

met de riotgun: ‘Verdomme, waar is hij?’

‘Hij is vorige maand weggegaan en niet meer teruggekomen,’ zei Warr. ‘We weten niet waar hij is. Ik zei toch dat hij hier niet was?’

‘Ga naast Deon staan.’ Warr ging naast Cash staan terwijl de grote man zijn linkerhand in de zak van zijn parka stak en er een handvol metaal uit haalde.

Handboeien. Hij gooide ze op de grond en keek Warr aan. ‘Doe ze Deon om. Deon, draai je om.’

‘O, man...’

‘De keus is aan jullie,’ zei de man. ‘Ik wil jullie geen kwaad doen, maar als het nodig is, doe ik het wel. We gaan op hem

wachten, al duurt het de hele nacht.'

'Joe ís hier niet,' zei Warr verontwaardigd. 'Hij komt niet terug.'

'Boei hem,' zei de man. 'Ik weet hoe het klinkt als boeien worden dichtgedaan.'

'O, man...'

'Opschieten.' De loop van de riotgunging naar Cash' hoofd en Warr bukte zich om een van de handboeien op te rapen.

'Draai je om zodat ik het kan zien,' zei de man, waarna Warr de boeien dichtklikte en op die manier Cash' handen achter zijn rug boeide.

De man stak zijn hand in zijn zak en haalde er een rol breed plastic plakband uit. 'Tape zijn voeten aan elkaar.'

‘Man, ik begin de pest aan je te krijgen,’ zei Cash. Zelfs met zijn handen achter zijn rug geboeid wist hij een soort misplaatste woede uit te stralen.

‘Je kunt beter boos zijn dan dood. Ga zitten, met je voeten naar voren, zodat zij ze aan elkaar kan tapen.’

Mopperend ging Cash op de grond zitten. Warr hurkte naast hem neer en zei: ‘Ik ben best wel bang,’ waarop Cash zei: ‘Maak je geen zorgen. De gemaskerde man hier kan straks naar Joe’s spullen gaan kijken en dan kan hij zelf zien dat hij hier niet is.’

De grote man liet haar het plakband acht keer strak om Cash’ enkels winden.

Daarna droeg hij Warr op haar parka uit te trekken en haar eigen handen te boeien. Eén boei kreeg ze om. Toen ze echter stond te hannesen met de tweede, zei de man met de riotgun dat ze zich moest omdraaien, met haar rug naar hem toe moest gaan staan, en toen ze dat had gedaan, klikte hij de tweede boei dicht. Daarna gaf hij de twee opdracht om op hun buik op de grond te gaan liggen, waarna hij, met de riotgun op hen gericht, van beiden de boeien controleerde, voor de zekerheid. Toen hij tevreden was, trok hij een paar katoenen handschoenen aan, knielde naast Warr neer en tapete haar enkels aan elkaar. De rest van de rol

gebruikte hij om Cash' enkels nog eens extra stevig aan elkaar te tapen.

Toen hij klaar was zei Cash: 'Ga dan kijken. Joe is hier niet.'

'Ik geloof je,' zei de grote man terwijl hij opstond. De twee zagen er zo hulpeloos uit, dat hij er bijna van schrok. Hij riep zichzelf tot de orde. 'Ik weet waar Joe is.'

Na een korte stilte vroeg Cash: 'Waar is hij dan?'

'In een gat in de grond, een paar kilometer ten zuiden van Terrebonne,' zei de man. 'Ik denk niet dat ik hem zelf nog zou kunnen terugvinden. Ik heb alleen naar hem gevraagd om jullie het idee te

geven dat...' Hij haalde zijn schouders op.
'Dat jullie een kans hadden.'

Weer een korte stilte, en toen zei Warr: 'O god, Deon, moet je zijn stem horen.'

Cash paste de puzzelstukjes in elkaar en zei toen hard, schor, maar nog net niet schreeuwend: 'We hebben niks gedaan, man. We hebben niks gedaan.'

'Ik wéét wat jullie hebben gedaan,' zei de man.

'Doe ons geen kwaad,' zei Warr. Ze kronkelde heen en weer op het zeil, probeerde zich op haar rug te draaien. 'Doe ons alsjeblieft geen kwaad. Ik zal de politie alles vertellen wat je wilt.'

‘Dan komt er een proces,’ zei Cash. Ook hij lag te kronkelen, om het gezicht van de man beter te kunnen zien en om de stevigheid van de tape om zijn enkels te testen. ‘We zijn onschuldig totdat de rechter zegt dat we schuldig zijn.’

‘Onschuldig?’ De man spuugde het woord uit.

‘We hebben niks gedaan,’ schreeuwde Cash.

‘Ik weet wat jullie hebben gedaan.’ De korst die zijn wonden had bedekt barstte, en hij begon Cash in zijn rug te schoppen, en in zijn nieren, tegen zijn achterwerk en tegen zijn achterhoofd. Cash rolde over de vloer van de kleine keuken, schreeuwend,

in een hopeloze poging te ontsnappen, en de grote man jankte als iemand die een messteek had opgelopen, alsof hij het bloed langs zijn hals voelde lopen, en hij bleef Cash in zijn rug schoppen en trappen, en toen Cash zich omrolde, in zijn gezicht. Cash' neus brak met het geluid van een cracker waar iemand op ging staan, en het bloed spoot over het zeil. Aan de andere kant van de keuken probeerde Warr zich te bevrijden van de tape en de handboeien. Ze was half onder de tafel gekropen en beklemd geraakt tussen de stoelen, zodat de stoelpoten op de vloer roffelden toen ze ertussendoor probeerde te kruipen terwijl Cash bleef

schreeuwen en veel bloed verloor.

Ten slotte bleef Cash stil liggen, uitgeput, maar het bloed bleef uit zijn neus stromen en zat in grote vegen op het keukenzeil. De man deed een stap bij hem vandaan en veegde zijn mond af met zijn mouw. Toen haalde hij een zakmes uit zijn jaszak, liep om de tafel naar Warr toe, pakte haar bij de tape om haar enkels en trok haar onder de tafel vandaan. ‘Jezus!’ schreeuwde ze. ‘Snij me niet open!’

Dat deed hij niet. Hij begon haar kleren door te snijden en ze in flarden van haar af te trekken. Ze begon te huilen. De man ging onverstoorbaar door met zijn werk en liet haar naakt – afgezien van de

stof onder de tape om haar enkels – op de vloer liggen. Daarna begon hij aan de kleding van Cash.

‘Wat ben je aan het doen, man? Wat doe je nou?’ Cash begon weer te kronkelen en probeerde weg te rollen. Ten slotte kreeg de grote man genoeg van Cash’ geworstel, dus deed hij een stap achteruit en gaf Cash een harde trap in zijn gezicht. Cash kreunde. De man rolde hem op zijn buik, zette zijn knie tussen Cash’ schouderbladen en begon geduldig het sweatshirt en de spijkerbroek open te snijden, totdat Cash net zo naakt was als Warr.

‘Waar is dit goed voor?’ vroeg Warr.

Er klonk een lichte nieuwsgierigheid door in haar angstige stem.

‘Het oog wil ook wat.’

‘Ik vermoord je,’ kreunde Cash, die nog steeds bloedbellen uit zijn gebroken neus blies. ‘Ik snij je verdomde kop van je romp...’

De grote man negeerde hem. Hij vouwde het mes dicht, pakte Cash bij de enkels en sleepte hem naar de deur. Cash, doodmoe van al zijn geworstel, begon zich weer te verzetten, maar het had geen zin. Hij werd kronkelend de bijkeuken doorgetrokken, waarbij hij een spoor van bloed achterliet, de veranda op en daarna de treden naar de achtertuin af, waarbij

zijn hoofd hard op alle drie de treden sloeg. ‘Moeder, moeder,’ mompelde Cash. ‘God... Moeder.’

Er lag niet veel sneeuw in de tuin – het had de hele winter nog niet veel gesneeuwd – maar Cash’ hoofd trok een bloederig spoor in de paar centimeter die er lag. Toen ze bij de Cherokee kwamen, deed de man de achterklep open, pakte Cash bij kop en kont en gooide hem naar binnen.

Hij liep terug naar het huis, tilde Warr van de vloer en gooide haar als een baal meel over zijn schouder. Terug bij de jeep liet hij haar boven op Cash vallen en smeed de achterklep dicht.

Voordat hij wegreed, maakte hij nog een laatste ronde door het huis om te kijken of hij nergens vingerafdrukken had achtergelaten. Toen hij niets zag, pakte hij de riotgun en liep hij weer naar buiten.

‘Waar gaan we naartoe?’ riep Warr. ‘Ik vries hier dood.’

De grote man gaf geen antwoord. Een kleine halve kilometer ten noorden van het stadje begon hij uit te kijken naar West Ditch Road, de secundaire weg die in oostelijke richting liep. Vanwege de sneeuw reed hij er bijna voorbij. Hij stopte, reed een stuk achteruit en draaide de secundaire weg op. Hij passeerde een

oude boerderij waarvan hij had gedacht dat er niemand woonde, maar er brandde nu een lichtje, hoewel hij geen andere tekens van leven zag. Het was te laat om van plan te veranderen, vond hij.

Trouwens, op een nacht als deze...

Het was harder gaan waaien en de sneeuw werd in vlagen in het rond geblazen. De afstand tussen hem en de boerderij was zo groot, dat ze hem waarschijnlijk niet zouden zien. Hij reed door en zag het verlichte raam even later in zijn achteruitkijkspiegel uit beeld verdwijnen. In het donker en de sneeuw waren er verder nergens herkenningspunten te zien.

Hij concentreerde zich op de weg en de kilometerteller. Zeshonderd meter nadat hij van Highway 36 was afgeslagen, minderde hij vaart en keek hij uit het zijraampje. Eerst zag hij niets anders dan sneeuw, maar na een meter of dertig zag hij de boom. Hij stopte, reed een stukje achteruit, stuurde bij en reed weer een stukje vooruit, totdat de jeep dwars op de weg stond.

‘Wat is er aan de hand?’ kreunde Cash in de laadbak. ‘Wat ben je van plan?’

De grote man liep naar de achterkant van de jeep, deed de klep open, greep Cash bij de tape rondom zijn enkels en trok hem als een boomstam naar buiten.

Cash' schouders kwamen met een doffe klap op de bevroren bodem terecht. De man sleepte hem langs de eerste boom naar een groepje bomen dat vanuit de auto, in het donker, niet te zien was geweest.

Aan de uiterste rand van het licht dat de koplampen van de jeep op de bomen wierpen, stond een dennenboom. Over de dikke onderste tak, ruim vier meter boven de grond, hingen touwen. De man liet Cash bij een van de touwen in de sneeuw vallen en liep terug naar de jeep om Warr te halen. Hij sleepte ook haar naar de boom, waarbij ze over de grond kronkelde en naar hem probeerde te trappen, en hij

liet haar naast Cash in de sneeuw vallen.

‘Dit kun je niet doen, man,’ schreeuwde Cash. ‘Dit is moord.’ De huilende wind rondom hen kwam even tot bedaren, maar de sneeuwvlokken werden nog altijd in het rond geblazen en ze prikten als bevroren bijen.

‘Help me, alsjeblieft,’ riep Warr naar Cash. ‘Alsjeblieft, alsjeblieft...’

‘Moord?’ riep de man terug naar Cash, en zijn stem was hoorbaar boven de huilende wind. Hij liep van hen weg, naar een dikke boomtak die rechtop in de sneeuw stond, rukte hem uit de grond en beende terug naar Cash. ‘Moord?’ Hij begon Cash te slaan met de tak, die repen

huid van zijn rug en benen rukte terwijl de man over de grond kronkelde, in een zinloze poging om weg te komen. ‘Moord, smerig stuk tuig! Moord...?’

Na een tijdje, toen hij moe werd, stopte hij met slaan en gooide hij de tak weg. ‘Moord?’ zei hij tegen Cash. ‘Ik zal je laten zien wat moord is.’

Hij pakte een van de touwen, sloeg het uiteinde om Cash’ nek, trok het strak en legde er twee stevige knopen in. Daarna deed hij hetzelfde met het tweede touw, om Warrs nek. Warr lag inmiddels te stuiptrekken van de kou.

Toen de man klaar was, deed hij een stap achteruit, keek de twee aan en zei:

‘Mogen jullie verdorven zielen voor eeuwig branden in de hel.’ Daarna begon hij Cash op te hijsen. Cash stopte met schreeuwen zodra het touw zich strakker om zijn nek spande. Hij was best zwaar en de grote man moest flink wat kracht zetten om het uiteinde van het touw omlaag te trekken. Toen dat niet lukte, sloeg hij zijn arm om Cash’ middel, tilde hem van de grond en trok met zijn andere hand het touw strak, waarna Cash’ voeten ten slotte een luttele vijftien centimeter boven de grond hingen. Cash verzette zich niet langer. Hij hing daar alleen maar. De man knoopte het uiteinde van het touw om de boomstam en gaf er een rukje aan

om te zien of het stevig genoeg zat. Het hield.

Warr smeekte om genade, maar de man hoorde haar niet. Hij kon zich later niet herinneren wat ze had gezegd, alleen dat het woord ‘alsjeblieft’ er vaak in voorkwam. Ze schoot er niets mee op. Ze schoot er evenmin iets mee op toen ze zich met een uiterste krachtsinspanning tegen hem verzette, ondanks dat het misschien maar dertig seconden voldoening schonk.

Hij kon haar niet hoog genoeg van de grond krijgen en terwijl hij haar probeerde op te tillen, schoof zijn mouw omhoog en kwam er tussen zijn handschoen en de mouw van zijn jas een stuk blote arm vrij.

Dat stuk arm werd tegen haar gezicht gedrukt en met een katachtige snelheid zette ze haar tanden erin. Ze beet zo hard mogelijk door en schudde haar hoofd heen en weer. Hij liet het touw los en ze viel op de grond terwijl haar tanden nog in zijn arm stonden, zodat hij naar beneden werd getrokken. Hij sloeg haar net zolang tegen haar hoofd tot ze losliet.

Toen hij haar weer overeind zeulde, gromde ze: ‘We zijn niet de enigen.’

Dat bracht hem even in verwarring. ‘Hè?’

‘Ze krijgen je wel, vuile klootzak.’ Ze spuugde naar hem, van heel dichtbij, en raakte hem vol in zijn gezicht. Hij schrok,

klemde zijn arm om haar middel en probeerde haar opnieuw omhoog te krijgen. Zijn handschoenen waren glad geworden van het bloed, maar uiteindelijk slaagde hij erin haar van de grond te tillen, waarna hij het touw straktrok en een stap achteruit deed. Ze hing vrij in de lucht en het kreunen hield op. Nadat hij haar nog tien centimeter verder omhoog had getrokken, bond hij het uiteinde van het touw om de boom.

Hij bleef even naar de twee kijken, zoals ze daar langzaam ronddraaiden in het halfduister, met de hoofden gebogen en de lichamen bruuft toegetakeld, als de martelaren op een schilderij van El

Greco...

Daarna draaide hij zich om en liep weg.

Misschien waren ze al dood, of misschien zou dat nog een paar minuten duren. Het kon hem niet schelen, en het maakte niet uit. Langzaam en voorzichtig reed hij de secundaire weg af en daarna door Broderick verder naar het zuiden. Hij was al kilometers onderweg toen hij zich bewust werd van de pijn in zijn pols en het bloed zag dat zijn mouw in liep. Toen hij zijn arm omdraaide en ernaar keek in het zwakke licht, zag hij dat ze een flinke homp vlees uit zijn pols had gebeten en dat hij nog steeds heftig bloedde.

Als een smeris hem aanhield en het zag...

Hij stopte aan de kant van de weg en verbond zijn pols met een dik pak papieren zakdoekjes, die hij met een lange strook plakband vastzette. Toen stapte hij uit, waste met sneeuw het bloed van zijn arm en hand, gooide zijn bebloede jas in de achterbak en haalde een lichter jasje uit de plastic zak die daar lag.

Zorg dat je thuiskomt, dacht hij.
Verbrand de jas en dump de jeep.

Zorg dat je thuiskomt.

2

Slaperig stapte Weather Davenport uit bed. Het kind huilde van de honger in zijn slaapkamer verderop in de gang, en ze liep naar de deur. Lucas werd wakker toen de oppas riep: ‘Laat maar, Weather. Ik ben er al.’

‘Ah, fijn,’ antwoordde Weather. Ze liep terug naar het bed, ging zitten en keek op het klokje.

‘Sta je op?’ vroeg Lucas.

‘Over een kwartier gaat de wekker af.’ Ze geeuwde, ademde diep in, ademde weer uit, drukte zich op van het bed, liep

naar de badkamer en trok onderweg haar katoenen nachthemd uit. Lucas, die half wakker onder de afzichtelijke spreid lag, keek naar het raam maar zag achter de houten lamellen niets dan duisternis.

Januari in Minnesota. De zon kwam om kwart voor twaalf op en ging om twaalf uur weer onder, dacht hij.

Hij verplaatste zijn hoofd op het kussen, probeerde een comfortabele houding te vinden en nog even door te slapen. Die kans was klein. Hij voelde zich al meer dan een maand depressief en depressiviteit was dé grote vijand van een behoorlijke nachtrust. Hun huwelijk was prima en de baby was fantastisch; daar

had het niets mee te maken. Lucas' neerslachtigheid had een chemische oorzaak, en het waren dezelfde chemische stoffen die slapen onmogelijk maakten. Als het nog erger werd, zou hij er eens met zijn huisarts over praten. Aan de andere kant kon het ook gewoon door de winter komen, die dit jaar in oktober was begonnen.

Hij hoorde Weather de douche aanzetten en Ellen, de oppas, met het kind de trap af klossen. Het kind heette Samuel Kalle Davenport. 'Kalle' was een Finse naam, die van Weathers overleden vader. De oppas was een 55-jarige ex-verpleegster die gek was op kinderen. Het

was een regeling waar ze alle vier heel blij mee waren.

Na een paar minuten hield het geruis van de douche op en ging Lucas rechtop zitten. Hij was klaarwakker en het had geen zin zich nog langer te verzetten. Hij zwaaide zijn benen uit bed, dacht aan de wekker, stak zijn hand uit en zette hem af. Weather kwam de badkamer uit en wreef haar haar droog met een handdoek.

‘Sta je op?’ vroeg ze opgewekt. Ze was klein van stuk en een vroege vogel. Ze stond graag voor zonsopgang op, om op jacht te gaan naar wormen.

‘Ja,’ zei Lucas. Hij wilde naar de badkamer lopen, maar ze rook zo lekker

warm en fris, dat hij in het voorbijgaan zijn arm om haar middel sloeg, haar van de grond tilde en een natte zoen op haar buik gaf, onder haar navel.

Ze slaakte een kreet en lachte, maar toen zei ze, weer ernstig: ‘Zet me neer, idioot.’

‘Gestoorde verkrachter grijpt naakte huisvrouw in slaapkamer...’ Lucas bracht haar terug naar het bed, gooide haar erop, dook naast haar op de matras en liet zijn handen gaan over plekken waar ze niet thuishoorden.

‘Blijf van me af,’ zei ze, en ze rolde zich bij hem vandaan. ‘Verdorie, Lucas, hou op.’ Ze gaf hem een klap op zijn oor,

en dat deed zeer, en hij liet zich plat op het bed vallen. Weather stond op, haalde de handdoek weer door haar haar en zei: ‘Jullie mannen zijn allemaal hetzelfde, met jullie ochtenderecties waarmee jullie zo trots in het rond lopen zwaaien... Stelletje uitslovers.’

“Rondzwaaien” is misschien niet het juiste woord,’ zei Lucas.

‘Seks in de vroege ochtend is voor tieners, en dat zijn we niet meer,’ zei ze.

Lucas rolde zich op zijn buik. ‘Nu heb je me echt beledigd.’

‘O, ja? Hier, pak aan.’ Ze draaide haar handdoek tot een koord en gaf hem een felle zweepslag op zijn achterwerk. Ook

dat deed zeer, meer nog dan de klap op zijn oor. Hij liet zich van het bed rollen en zei: ‘Help! Naakte huisvrouw valt slapende man aan...’

Weather begon te lachen, deed een stap achteruit, draaide de handdoek weer op en zei: ‘Slapende man krijgt klap voor zijn ballen met natte handdoek.’

Op dat moment riep Ellen, de oppas, van beneden: ‘Zijn jullie al op?’